

Vsaka aktivnost se rodi iz dobre ideje

Ko se pelješ po glavni cesti iz Bistrice proti morju, ti sredi naselja Koseze obstane pogled na prenovljeni stavbi, ki diha z neko prijetno drugačnostjo, navezano na preteklost. Počitniška hiša Belakapa. Tako sta nekdanjo Grofičovo hišo poimenovala sedanja lastnika Sonja in Andrej Bergoč, ki sta staremu posloplju dala novo vsebino, delno zajeto v prospektu, kjer sta napisala: »Prenova hiše je potekala z mislijo na trajnost in varovanje naše čudovite narave. Sprehod po njej vas bo popeljal skozi zgodovino kraja, z njim pa smo se povezali skozi dela lokalnih umetnikov, ki krasijo našo Belakapo.«

Na vprašanje, zakaj Belakapa, sta nam lastnika pojasnila, da sta idejo dobila ob pogledu na vrh Snežnika, ki je še dolgo v pomlad pokrit s snežno odejo. Tudi logotip je domiselno oblikovan tako, da prikazuje obris snežniškega vrha med gorskim cvetjem.

Vsaka dejavnost se mora prebiti v prepoznavnost, če hoče obroditi sadove. Takó njuno destinacijo, prepozna vedno več domačih in še več tujih turistov, ki so po bivanju v Belakapi zapisali veliko pohvalnih besed o sami ponudbi, prijetnem počutju, prijaznih gostiteljih, ustrezni lokaciji ...

Sonja in Andrej sta osnovno turistično ponudbo že na začetku nadgradila z načrtovanimi in zanimivimi dogodki, ki že pišejo bogato zgodbo Belakape; predstavila sta jo v javnih medijih, na sejmu Alpe-Adria, v obeh prostorih – cvetarni in medarni – sta poskrbela za druženje in ustvarjanje v različnih kreativnih delavnicah, v dogodku Advent pod Snežnikom poskrbela za razstavo edinstvenih ročno izdelanih spominkov domačih ustvarjalcev, ki jih v Belakapi lahko kadarkoli tudi kupite. Ena izmed nagrad za njuno vztrajnost in kvaliteto je tudi GREEN KEY (leta 2022), okoljski znak za vodilni standard odličnosti na področju okoljske odgovornosti in trajnostnega delovanja v turizmu.

Članice kulturne klepetalnice smo se z lastnikoma dogovorile za obisk Belakape. Prijazno sta nas sprejela v cvetarni; razstavnem prostoru, v katerem nisi mogel odmakniti pogleda od čudovito oblikovanih cvetličnih gospodičen, odtisnjenih na razglednice, platnene torbe, majice, do mehkih lutk iz blaga, oblikovno zanimivih glinenih in lesenih izdelkov, igrač ...

Veliko odrabljenih predmetov je Andrej skrbno restavriral in jih ponovno vkomponiral v prijetno notranjost hiše kot vez med preteklostjo in sodobnostjo. Že na začetku smo občudovale poseben, nenavaden lestenec, ki ga je domiselno oblikoval iz stare lestve, verig in okovja, in obenem služi tudi kot privlačno uporaben obešalnik za marsikateri razstavljeni izdelek ali kaj drugega in s svojimi dodatki ponosno kraljuje nad prostorom.

Starinska vrata v medarno – drugi prostor, namenjen Andrejevemu ukvarjanju s čebelarstvom, so prišla s cerkniške strani, bogato oblikovana z reliefnimi vzorci

in ponovno restavrirana. Da sta jih lastnika vkomponirala v prostor, sta morala najprej načrtovati, kako zanje prilagoditi odprtino v steni. Za vsako idejo sama najdeta ustrezno rešitev.

Tudi v počitniški hiši, kjer preteklost in sedanjost harmonično dihata v vsakem predmetu, vsakem delu pohištva ali v ročno oblikovanih dodatkih, sta na neponovljiv način ustvarila prijetno toplino in domačnost. Ni čudno, da se turisti tako radi vračajo vanjo.

Našo pozornost so še posebej pritegnile živobarvne Sonjine cvetlične gosposkične, odtisnjene na voščilnicah, slikah, platnenih torbica. Z njimi se je že predstavila javnosti doma, v Pivki, Divači, Ljubljani, Nabrežini. Sodelovala je tudi v projektu LAS, v ključnem dogodku »Zgodbe rok in krajev«, ki razvija spodbudnejše okolje za ohranjanje in razvoj rokodelstva v Sloveniji – in predstavila svoje Bele žene, varuhinje voda.

Še veliko bi lahko napisali o Belakapi, kjer smo nehote podaljšali svoj obisk. Kjer se človek počuti lepo, se mu nikoli ne mudi domov.

Zapustile smo prostore prijetne počitniške hiše in se poslovile od prijaznih lastnikov v Kosezah. Mentorica nam je sicer že na začetku srečanja pojasnila še izvor tega krajevnega imena, ki izhaja iz besede kosezi. Germani so jih imenovali Edlinger – plemeniti ljudje; bili so pripadniki privilegiranega srednjega sloja, živeli v skupinah, bili osebno svobodni; kot oboroženi knezovi spremljevalci na konjih veljajo obenem kot prvi slovenski konjeniki; imeli so pravico do dedovanja in prodaje svoje posesti. Na Gosposvetskem polju blizu Krnskega grada so ustoličevali karantanske kneze, kar je bila izrazita posebnost vzhodnoalpskih Slovanov in te ne poznajo nikjer drugod na evropskih tleh. Obstoje kosezov dokazuje okrog 29 krajevnih imen Koseze ali Edling, ki se nahajajo na različnih delih današnje Slovenije in severno od nje.

N. L. Ujčič